

Inskrift (med det inom [] supplerat efter Peringskiöld):

[A:] [×a]su... [B:] stain × ifti [A:] r × uikink × fapur sin × auk × iftir × toku m [B:] - þur sina ×

5 10 15 20 25 30 35 40 45

As - ... stæin æftir Viking, faður sinn, ok æftir Toka, móður sina.

»Ås - ... sten efter Viking, sin fader, och efter Toka, sin moder.»

Till läsningen: Första skiljetecknet och första runan finnas på Peringskiölds teckning. Översta stapeln i 4 s saknas, 9 i är icke stunget, icke heller 31 i. Av 12 i finns endast övre delen i behåll. Intet sk efter 24 r och 44 r. Huruvida något sk funnits efter 39 u kan ej avgöras. De följande runorna 40—48 stå utanför slingan. Av 40 m är nedre delen av hst och v. bst fullt tydliga. Runan 41, som säkerligen har varit o, saknas redan på Peringskiölds teckning. I 44 r är mellersta stapeln bortnött.

Första namnet kan ha varit *Asulfr*, *Asvaldr* eller *Asviðr*. Om mansnamnet *Vikingr* se Sö 182, U 34. Kvinnonamnet *Toka* är känt även från en inskrift i Blekinge (L 1576). Det är en feminin motsvarighet till det rätt vanliga mansnamnet *Toki* (se Sö 252, U 14 och 201).

176. Berga, Österåkers sn.

Litteratur: B 231, L 637. Joh. Bureus, F a 6 s. 137, F a 10:1 s. 135, F a 5 n:r 484, F a 1 s. 104; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 38; O. Celsius, SR 1, s. 424; R. Dybeck, Reseberättelse 1868 (ATA); UFT h. 4 (1875), s. 76.

Avbildningar: J. H. Rhezelius, teckning (i F a 10:1); Bureus, kopparstick (i F f 6 n:r 189); P. Helgonius, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 231).

Runstenen fanns enligt Bureus »I Åker sochn mellan Bärgha och Haghesta» (F a 6), »Emillan Berga och Hackesta» (F a 10:1), »Millan Bärgha och Hagestad» (F a 5). *Ransakningarna*: »J Berga giärde finnes een Runasteen medh Runaskrift inrijtadt, men ingen weet dess bemärckelse, der samma städes och liiknelse aff Jettegrafwar». — Genom felläsning har av Hagestad blivit Dagestad (*Bautil*, Liljegren, *UFT*). Stenen har sålunda stått på Berga ägor, norr om gården, åt Hacksta till. Den fanns där ännu på 1720-talet. O. Celsius har ej själv undersökt den, men han antecknar 3 nov. 1726 en läsning, som C. Hermelin har skickat honom. Sedan har stenen emellertid varit försvunnen. Enligt Dybeck (1868) har den »för tio år sedan» (sålunda omkring 1860) inmurats i stuguspiseln.

Inskrift (enligt B 231):

× kairtiarfr · auk · þorbiarn · auk · þormuntr · raistu · stin · at · æibiarn · fapur sin

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55

Gæirdiarfr ok Þorbiorn ok Þormundr raistu stæin at Æibiorn, faður sinn.

»Gerdjärv och Torbjörn och Tormund reste stenen efter Ebjörn, sin fader.»

Till läsningen: Sk vid inskriftens början saknas hos Bureus. 15 a Bureus. 46 e har i B 231 tydlig prick; Bureus har i. Bureus saknar sk efter 51 n, men har däremot sk efter 56 r.

Mansnamnet *Gæirdiarfr* är f. ö. icke känt. Jfr *Gæirhvatr* Sö 320, fsv. *Gerhwat*, fno. *Geirhvatr* (Jämtland). — *Þormundr* är sällsynt; i inskrifterna finnas ytterligare endast ett par belägg: U 207, L 1236 Skepperstad (Smål.), L 1064 Sunnå, Rogstads sn (Hälsingl.; v. Friesen i: *Runcrna*, 1933, s. 162). — Om *Æibiorn* se Sö 255.

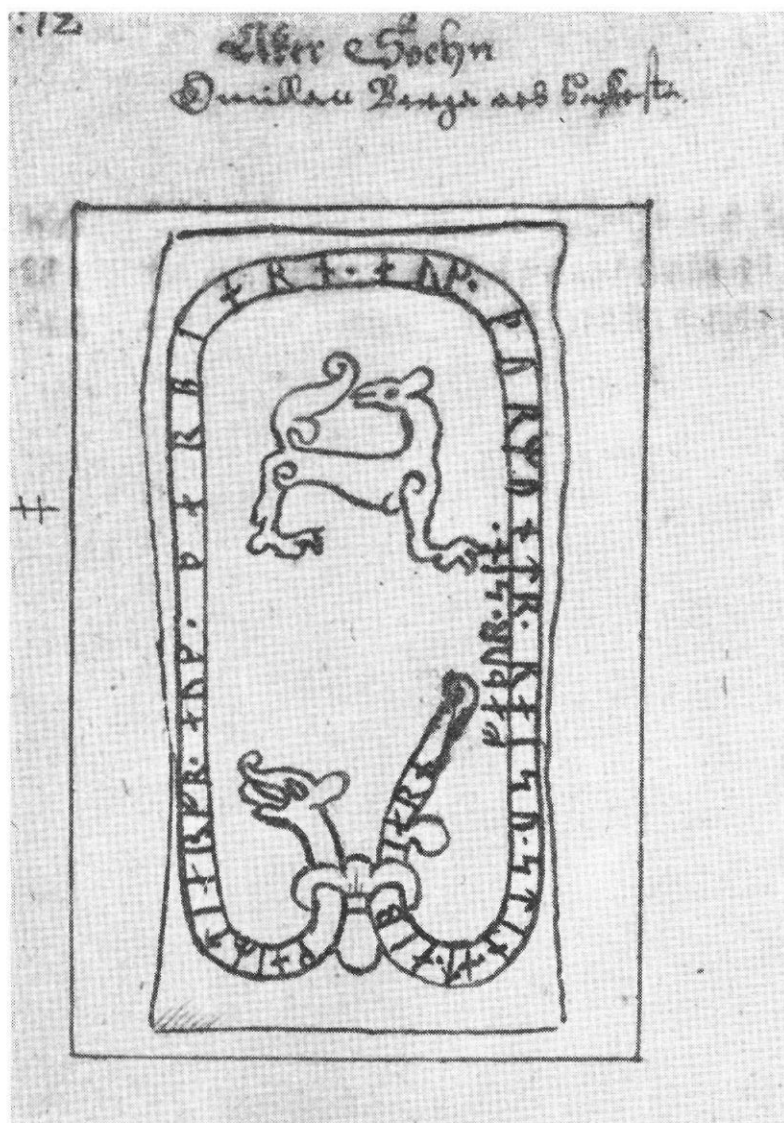

Fig. 174. U 176. Berga, Österåkers sn.
Efter teckning av Rhezelius.

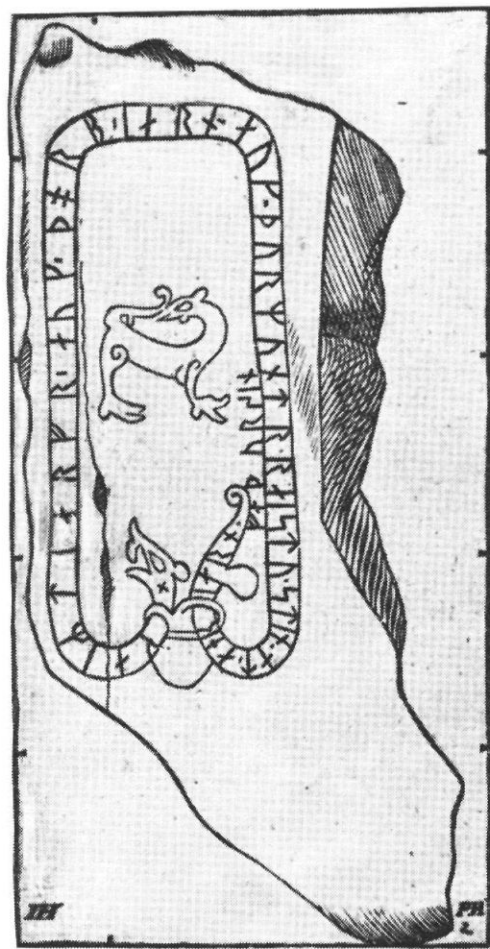

Fig. 175. U 176. Berga, Österåkers sn. Efter B 231.

I *Ransakningarna* 1667—84 omtalas ytterligare två runstenar i Österåkers sn: »...2. I Smedeby giärde sammaledes ehn Runasteen, men vidare sägn der om ingen. 3. Vthi Qwisslinge Giärde Dito en Runasteen...» Ingendera finnes upptagen i Hadorphs och Peringskiölds samlingar, och det är därför tvivelaktigt, huruvida de båda stenarna verkligen ha varit runstenar. — I *Sverige, Geografisk topografisk statistisk beskrivning* 4, s. 598 uppges, att det finnes »en runristning kring två järnringar i ett högt berg Ö. om och nära landsvägen nedanför torpet Bleckungen å Singö mark».

177. Stav, Roslagskulla sn.

Pl. 113, 114.

Litteratur: B 228, L 634, D 2:242. *Ransakningarna* 1667—84; J. Hadorph, *Resejournal* (i: Peringskiölds *Monumenta* 3); J. Peringskiöld, F 1 5:1 s. 25, *Monumenta* 3, bl. 40; O. Celsius, SR 2 s. 140; E. Brate, *Svenska runristare* (1925), s. 80.

Äldre avbildningar: Peringskiöld, teckning (i F 1 5:1), träsnitt (i F 1 5:1, *Monumenta* och B 228); Brate foto 1916 (ATA).

Runstenen står i Stavs äng eller Stabo äng, o. 500 m. S om Stav och o. 500 m. SÖ om Munktorp, ungefär 100 m. NV om Saltsjöns strandlinje och väl synlig från segelleden. Marken sluttar sakta ned mot stranden. Då stenen restes, har vattnet givetvis gått högre upp än nu,